

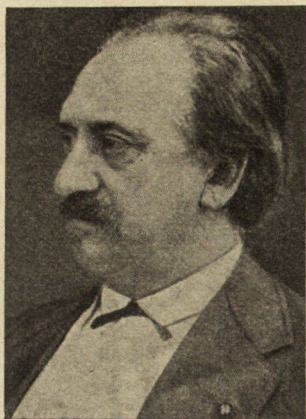
Флимель, Теодоръ фонъ — Flimmel, Theodor von — музикаленъ изследвателъ, род. 15 дек. 1853 въ Амштетенъ, — лѣкарь, занимавалъ се самъ съ музика, той се посвещава на изследване Бетховена, писалъ: „Нова Бетховениана“ (1887), „Бетховеновите жилища въ Виена“ (1894), „Йоз. Данхаузеръ и Бетховенъ“ (1892), „Изъ Бетховеновата литература отъ най-младо време“ (1898), „Бетховенъ въ съвременъ портретъ“ (1923), „Бетховенъ студии“ въ II части, 1906 — допълнение на „Нова Бетховениана“. Освенъ това, издавалъ е отъ 1908 до 911 „Бетховеновъ годишникъ“ — продълженъ, следъ това — до 1922, подъ името *Lose Blätter*, и „Бетховеновъ наржчникъ“ — 2 тома (1926).

Флодинъ, Карлъ — Flodin, Karl — значителенъ финландски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 10 юли 1858 въ Ваза (Финландия), умр. 29 ноемв. 1925 въ Хелзингфорсъ, възпитаникъ на Лайпцигската консерватория, живѣлъ до 1906 като редакторъ и критикъ въ Хелзингфорсъ, отъ 1907 въ Буенос-Айресъ, и после — пакъ въ Финландия. Като компонистъ, Ф. заема, съ своитѣ хорове и пѣсни, първо мѣсто между финландскитѣ компонисти, а като музикаленъ писателъ — има за предметъ, главно, финландската музика: „Развитието на музиката въ Финландия“ (1903), „Развитието на народния тонъ въ финландската музика“ (1900) и др.

Флоресъ, лат. flores — цвѣта — терминъ за означаване на украшенията при пѣненето.

Флотовъ, Фридрихъ баронъ фонъ — Flotow, Friedrich Freiherr von — значителенъ оперенъ компонистъ, род. 27 апр. 1812 въ Тойгендорфъ, умр. 24 ян. 1883 въ Дармщадтъ, 1828 ученикъ на Райха въ Парижъ, но, поради избухването на юлската революция, 1830 се връща въ Мекленбургъ, дето се занимава усърдно съ компониране на малки оперни творби. 1831 се връща въ Парижъ, и успѣва да постави на сцената на нѣкои малки театри своитѣ първи музикално-драматически творби: „Пиеръ и Катерина“, „Робъ Рой“, „Дукесата отъ Гюизъ“. Съ „Корабокрушението на Медуса“ — 1839 — ималъ вече значителенъ успѣхъ

(въ новооткрития „Театъръ Ренесансъ“). Отъ появилитѣ се следъ нея цѣла редица опери, най-хубавитѣ плодове на това парижко пребиваване сж: „Алесандро Страдела“ (1844) и „Марта“ (1847) — на



Фридрихъ Флотовъ

правили името му известно между широкъ кръгъ. 1848 Ф. се завръща (поради юлската революция) въ отечеството си. Следнитѣ години пише петъ нови опери, отъ които „Индра“ е имала най-защителенъ успѣхъ. 1863 отива наново въ Парижъ, пише нѣколко, оперети и опери, между които „Неговата сѣнка“ е имала успѣхъ — равенъ на „Марта“. Отъ 1868 живѣе, промѣнливо — въ Парижъ и Виена. Съ последнитѣ си творби не е ималъ успѣхъ. Музиката на Ф. е мелодична, съ игривъ и изященъ ритъмъ, и въ нея има много елементи отъ французкия музикаленъ духъ (Оберъ, Адамъ). Освенъ опери, Ф. е писалъ и два балета, музика къмъ Шекспировата „Зимна приказка“, камерна музика, и малки вокални творби, които не сж отъ значение, но оркестровитѣ „Факелтанци“ и „Юбилейната увертюра“ — сж ефектни, и се изпълняватъ и до сега.